

ВАРВАРЫ

Расейскі штотыднёвік „Новая газета” надрукаваў (а польская „Gazeta Wyborcza” перадрукавала) інтэрв’ю журналісткі **Ганны Паліткоўскай** з генэралам **Шаманавым**, па загадах якога забітыя і замардаваныя тысячы людзей у Чачэніі. Генэрал Шаманаў — адзін з найбольшых рускіх злачынцаў — спачатку камандаваў заходняй групай рускіх войскаў у Чачэніі, а цяпер камандуе 58-й арміяй, якая праводзіць экзэкуцыі на чачэнскай зямлі.

Журналістка спытала генэрала пра забітых цывільных людзей, якія ня здолелі выйсці з Алхан-Юрту праз „калідор”, што быццам бы адчынілі для іх расейцы. Генэрал Шаманаў адказвае: „*Тое, што яны ня выйшлі на працягу тыдня дзеяння калідору, — гэта была іхняя справа... Сярод забітых, — кажа генэрал, — былі людзі, так ці інакш звязаныя з бандытамі*” (гэта значыць, з Чачэнскай Арміяй, — З.П.)

плякатамі і фатаграфіямі скалечаных пад рускімі бомбамі чачэнскіх дзетак, бяз ручак, бяз ножак, бяз пальцаў, абпаленых і пабітых, жывых і мёртвых.

Ахмет, чачэнец з Джахар-Гала, гадоў пад 60, раскажаў мне, што рускія скрозь параскідалі шмат спецыяльных мінаў у выглядзе дзіцячых цацак: лялькі, зайчыкі, мяячкі, аўтаручкі. Знойдзе такую „цацку” „бандыт” ці „бандытка”, пачне бавіцца, пакруціць — міна ўзрываецца. Глядзіш — „бандыцік” бяз пальцаў, а то і бяз ручкі, ды без вачэй. „*Добро павінна мець межы, — з націскам кажа генэрал Шаманаў журналістцы. — Калі бандыты не разумеюць нашай маралі, то яны павінны быць ліквідаваныя. А як жа інакш? Яны ж жывуць у Расеі*”, — пярэдыць Шаманаў.

Паколькі жонак і дзяцей бандытаў грэба лічыць бандытамі і ўсе, хто не разумее „нашай” (рускай) маралі, павінны быць

Абпалены вайной. (Чачэнія, 2000).

Чачэнскі „тэрарыст” Аліхан Асманав (6 гадоў).

„Кім ёсць, на вашу думку, жонка „бандыта”? — пытае журналістка. „*Бандыткай*”, — адказвае генэрал. „А дзіця „бандыта”, гэта таксама „бандыт”? „*Таксама*”, — адказвае Шаманаў.

Трэба разумець мэнтальнасць варвараў: усё, што ім супраціўляецца — сьць „злю”; тыя, хто супраць іх змагаюцца, — „бандыты”; усе разбурэнні, гвалты і забойствы варвары робяць дзеля „добра” (гэта значыць, каб ім, варварам, было добра).

У варвараў адсутнічае паняцце аб’ектыўнай каштоўнасці маралі. Маральнае (добрае) — усё тое, што робяць варвары. Такой раней была псіхалёгія гунаў і манголаў. (Практычна, маралі там яшчэ не існавала.) Варвары (варварскія імпрэрыі) спачатку пачыналі забіваць іншых, бо іншыя былі чужыя. А потым, выклікаўшы супраціўленне гвалту і забойству, забівалі ўжо за супраціўленне гвалту, за „бандытызм”, „тэрарызм” і г.д. Такая схема воль ужо 200 гадоў выкарыстоўваецца рускімі на Каўказе супраць чачэнцаў, абхазаў, чаркесаў, інгушоў і г.д.

Першага чэрвеня ў сьвечце адзначалі *Дзень абароны дзяцей*. У Варшаве перад Місіяй АБСЭ і заходнімі амбасадамі адбылася вялікая дэманстрацыя чачэнскіх уцекачоў. (Яно і зразумела, бо Захад здрадзіў, здаў Чачэнію.) Было шмат чачэнскіх жанчынаў з

з’ліквідаваныя, то што ж такое „наша мараль”? — пытаецца журналістка ў генэрала. І тады савецкі генэрал, п’яніца і бязбожнік, расеяц, член КПСС з сяржанцкага ўзросту, забойца, які хоча „ліквідаваць” жанчын і дзяцей, вызначае „нашу мараль” як ... „*збор абавязковых правілаў існавання ў эўрапейскай хрысціянскай культуры*”.

Раней такім было прасьцей. Забівалі ў імя ідэалаў камунізму. Цяпер вярнуліся да праваслаўя, да „нашай маралі”. Тым больш, што генэрал КГБ Рьдзігер, ён жа Патрыярх Маскоўскі Алексій ІІ, ужо дзесяць разоў „асьвяціў” ліквідацыю чачэнцаў.

Чачэнцы — мусульмане. У іх іншая культура, іншыя „правілы існавання”, іншы сямейны ўклад, традыцыі, даценыніні. Яны не разумеюць „нашай маралі”. Калі не пачнецце жыць па-нашаму — будзем забіваць, кажуць генэралы ад нагана і кадзіла.

Ахмет пасьвяджае, што кожнаму расейскаму вайскоўцу ў Чачэніі далены вусны загад: забіваць усіх чачэнцаў ад 10 да 60 гадоў. Палітрапаганда простае, як у вандрунікаў: калі не забіць дзіця, то зь яго вырасьце „бандыт”, калі не забіць жанчыну, то яна народзіць „бандыта”. Гэты загад выдаваўся расейскім галаварэзам яшчэ ў Першую руска-чачэнскую вайну (1994-1996) і дзейнічае цяпер.

Сакавік. 2008 год. Рускія тэрарыстычныя войскі ў акупаванай Чачніі праводзяць „свабодныя” расейскія выбары рускага прэзідэнта. Прымуслі галасавець чачэнцаў, што засталіся жывымі. „Выбары” паказалі ўсепародную „пацтрымку” Пуціну.

Прыкладаў псіхалёгіі сярэднявечча і варварскіх паводзінаў вельмі шмат у крымінальнай Расеі. (Чаго варта, напрыклад, афіцыйная аб’ява пра ўзнагароду ў адзін мільён далараў за галаву Шаміля Басаева.) Расейскае радыё „Рэха Масквы” (лічыцца дэмакратычным, па расейскім мерках) звярнулася з пытаннем да сваіх слухачоў: „Ці згаджаецеся вы з поглядам генэрала Шаманава, што жонкі і дзеці бандытаў — гэта бандыты?” 62 адсоткі рускіх „дэмслухачоў” адказалі, што згаджаюцца і падтрымліваюць генэрала. (Што ўжо казаць пра не „дэмслухачоў”...)

Зрэшты, інакш і быць не магло. Раней ківалі на камунізм. Цяпер гэтай шырмачкі не існуе. Засталася адна Расея. Тая самая крымінальная, ілжывая і крываваая, дзе масава галасавалі за сьмерць іншых, дзе масава даносілі, ухвалялі генацыд і перасьлед, дзе лягеры, турма і расстрэлы былі паўсядзённым бытам, дзе жонак прымушалі адмаўляцца ад мужоў, а мужоў ад жонак. („*Калі яна не бандытка*, — кажа пра чачэнскі генэрал Шаманаў, — *то няхай пакіне свайго бандыта-мужа.*”) Тая самая Расея, дзе бацькі выракаліся дзяцей, а дзеці даносілі на бацькоў, дзе былі спецыяльныя лягеры для жонак „ворагаў народа” і сваякоў „ворагаў народа”; дзе былі спецыяльныя дзіцячыя дамы, сірацінцы, куды звозілі дзяцей расстраляных, змянялі ім прозьвішчы ды імёны.

Усё ўжо было ў гэтай страшнай, рабскай, жорсткай імперыі, дзе доўжыцца вечная хлусыня, вечны гвалт і вечнае забытва.

Вось вытрымкі з службовага ліста ад 15-га снежня 1999 года Сакратара Савета Бясьпекі Расейскай Фэдэрацыі Сяргея Іванова да Старшыні Дзяржаўнай Думы Расеі камуніста Генадзі Селязьніва:

„Члены Савета Бясьпекі РФ абмеркавалі сітуацыю, якая склалася пры выкананні другога этапу антытэрарыстычнай апэрацыі па ліквідацыі бандфармаваньняў на тэрыторыі Чачэнскай Рэспублікі, і выпрацавалі рабочую канцэпцыю рэалізацыі сэйнага завяршальнага этапу...

Удзельнікі абмеркаваньня пагадзіліся, якія складаньня пасяленьні чачэнцаў, якія складоўца менш 20% усіх населеных пунктаў Чачэнскай Рэспублікі, не ўяўляюць якой кольвечы значнай

эканамічнай ці іншай каштоўнасьці ні для далдзенага суб’екта фэдэрацыі, ні для Расеі ў цэлым, і іх трэба цалкам зьліквідаваць у сэктары Бамут-Зандак-Ітумкале. Пры гэтым тут трэба стварыць умовы, цалкам непрыдатныя для пражываньня людзей ў будучым, а рэшту мірных жыхароў з гэтай часткі Чачніі неабходна перасяліць у сэйныя паўночныя раёны за раку Церык, ці асіміляваць у іншых рэгіёнах Расеі...

Усе натуральныя пабудовы (уклучаючы культавыя і гістарычныя) горнага рэгіёну, старажытныя родавыя вежы будучы прыраўняныя да аб’ектаў схаваньня бандфармаваньняў і будучы татальна знішчаныя. Пасьля сканчэньня вайскавай апэрацыі, з гэтай часткі рэспублікі неабходна вывезці ўсе будаўнічыя ды іншыя матэрыялы. У інтарэсах Расеі неабходна зрабіць гэты рэгіён безжыццёвым.”

Ну чым гэты антычалавечы плян генацыду і вынішчэньня чачэнцаў розніцца ад праектаў Гітлера, Бормана, Сталіна, Берыя ды плянцаў НКВД?!

Канцэнтрацыйныя („фільтрацыйныя”) лягеры ў Чачніі, дзе катуюць ды мардуюць людзей, нікога ўжо не здзіўляюць. Маўляў, гэтак можна. Так і трэба. **У Расеі ніхто ніколі ні ў чым не кажуся, ніколі нішто ні ў каго не парсеіў прабачэньня. Тут масава ўхвалялася любое варварства ў інтарэсах рускай імперыі.**

Ухваленьне ўсім рускім грамадзтвам генацыду ў Чачніі яшчэ раз пацьвярджае, што ва ўсіх антычалавечых выступах, ва ўсіх грахах сваёй крывавай гісторыі „рускі народ”, разам з рускай уладай і рускімі генэраламі, нясе калектыўную адказнасьць за зьлачыствы супраць чалавечтва.

Разам з тым, вынішчэньне чачэнскай нацыі Расеяй — гэта ёсьць тэст, выпрабаваньне гуманістычнай трываласці палітычных прынцыпаў лібэральнай Эўропы. Тэст, які паказвае на падвойнасць, фальшывасць гэтых прынцыпаў. Гэта экзамэн, якога Захад зноў не вытрымлівае.

Чачэнская сталіца Джэхар-Гала (былы Грозны), зьніччаная расейскай авіяцыяй і артылерыяй. Здымак 2000 г.

2000 г., чэрвень, Варшава.
 („Беларускія Ведымасьці”, — 2000,
 №4(27); „Народная Воля”, — 2000,
 9 сьнежня).